

Георги Райчев

Имало едно мече...

Един баща имаше обичай всеки празник да разказва по една приказка на двете си деца – Милка и Сашко.

Веднъж бащата каза:

– Хайде, Милке, този път пък ти ще ни разкажеш някоя приказка.

Милка се престори, че размисля, и после рече:

– Имало едно време едно мече и няма вече!...

– Не е вярно! – засмя се бащата.

– Защо не е вярно? – зачуди се Милка.

– Защото има още много подир мечето.

– Брей, отде знаеш, че нали аз го измислих това?!

– Добре, слушайте сега да видите, че има още много подир мечето.

И бащата почна да разказва:

– Имаше едно време един дървар. Казвах го чичо Драго. Той беше много беден човек. Нямахме ни жена, ни деца. Живееше сам накрай село. Веднъж дърварят намери в гората пъстро петле. Петлето не избяга, а подхвъркна и кацна на рамото му. Човекът много се зарадва. Вечерта отнесе петлето дома си. На втория ден срещна в гората мъничко бяло коте. Прибра и него. На третия ден срещна мече. Отведе дома и мечето. Но случи се нещо много чудно. Щом мечето влезе в двора, изправи се и зарева радостно. Петлето подхвъркна на едното му рамо и закукурига. Котето скочи на другото и взе да Мяучи весело.

Оттогава мечето, петлето и котето заживяха неразделно. И всеки ден измисляха все по-нови и смешни игри. Дърварят ги гледаше и се чудеше. Един ден той си каза:

– Брей, ама че съм глупав, а! Че аз мога пари да печеля с моите животни. Вместо да се мъча в гората, ще ги показвам пред хората за пари и богат ще стана.

Поведе ги дърварят от къща на къща. Думкаше даарето, мечето, петлето и котето правеха дяволии, а хората ги гледаха, чудеха се и даруваха щедро дърваря.

Измина така много време. Обходиха всички околни села. Поведе ги тогава чичо Драго на далечен път. По пътя замръкнаха пред непозната гора, спряха да преношуват. Дърварят ги нахрани, похапна сам и легна да спи. Но събуди се през нощта, гледа, няма петлето. Скочи дърварят, търси го, вика – няма петле. Изгуби се петлето.

„Брей, грабнала го е лисицата!“ – помисли той.

На утрото подбра мечето и котето и тръгнаха през гората. Но щом навлязоха, ето че насреща им иде хубаво момче, облечено по царски – с червен калпак на глава, пъстри златошити дрехи и жълти ботуши на

крака. Мечето и котето, щом видяха момчето, спуснаха се към него, а то ги прегърна с едната си ръка, защото в другата крепеше пълна кратунка с вода.

– Добро утро, чичо Драго! – извика момчето весело на дърваря. – Много ли се изплаши снощи, когато се изгубих?

– Ами ти кой си? – попита дърварят учудено.

– Не ме ли позна – аз съм твоето петле. Мечето е по-голямата ми сестричка, а пък котето – по-малкото ми братче.

И като каза това, момчето им подаде да сръбнат от кратунката, поля ги с останалата вода и те се преобърнаха на човеци. Мечето стана гиздава девойка, а котето – русокосо момченце. Трите деца се прегърнаха и заплакаха от радост. Подир приближиха и целунаха ръка на дърваря.

– Благодарим ти, чичо Драго – рекоха те. – Ти ни прибра, пази ни, обичаше ни, лоша дума не сме чули от тебе. Татко ни ще те награди богато...

– Но кои сте вие? Кой е баща ви? – прекъсна ги дърварят като насън, защото все още му се струваше, че сънува.

– Баща ни е царят на тази земя – отговори по-голямото момче. – Една вещица някога искала да ожени татка за дъщеря си. Но дъщеря ѝ била зла и мързелива. Татко се оженил за друго, добро момиче, майка ни. Тогава вещицата се заклънала да отмъсти. Затова ни омагьоса да станем петле, мече и коте. Държеше ни гладни в гората, биеше ни всеки ден. Една нощ избягахме от нея и ти ни прибра дома си. А снощи чух славейче, като пееше над нас, на дървото. Пееше и думаше:

– Ах, да знае това петле да отлети сред гората. Там има голям дъб, под корена му извира жива вода. Ако пият и се полеят с живата вода, и тримата ще станат пак човеци.

Дърварят не можеше да им се нарадва. Той ги поведе назад и право в палата на царя. Бащата и марката едва не умряха от радост. Те милваха децата, но не забравиха и добрия дървар. Наградиха го пребогато, облякоха го в скъпи дрехи и го туриха пазач на царската хазна с парите.

Ето, такава е приказката за мечето – завърши усмихнат бащата. Но Милка и Сашко бяха толкова прехласнати, че не чуха думите му.

– Ами вещицата какво са направили, татко? – попита Сашко.

– Потърсили я, но тя била умряла вече. Царят заповядал да затрупат гроба ѝ с камъни.

Милка помълча замислена. После попита:

– Но, татко, нали аз измислих за мечето. Нямаше друго.

– Да, Милке, ти, а пък аз разказах другото.

– Но ако аз ти кажа нещо, нищо не можеш измисли! – закани се Сашко.

– Добре, кажи да чуем!

Сашко мисли, мисли – и рече:

– Имало едно време един кютюк и приказката свършва дотук. Ха да те видим сега!

– Не, Сашко, не свършва дотук.

– Ха де!

– Другия празник ще чуеш що се е случило с кютюка.

КРАЙ

© Георги Райчев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8874>]